

LEVENT ŞENYÜREK
SAKLI
CEHENNEM

BİRİNCİ KISIM

AĞLAMA DUVARI

“Deniz kendilerini sağı sola yalpalarken
bir adaya çıktıklarını sanmışlardı bir zamanlar;
oyşa bakın; uyuyan bir canavardı ol!”
(Nietzsche, *Böyle Buyurdu Zerdüş*)

“Demiyorlardı,” dedi tek gözlü yaşlı kadın. Anlatma odasının ortasındaki yegâne mobilya olan gri plastik sandalyede oturuyordu. Uzun zaman sonra dinlenebilmek dizlerine iyi gelmişti. Sağ eliyle dişsiz ağzını bir fermuarla kapatır gibi yaptı. “Söylemeye korkuyorlardı. İstiyorlardı ki, kendin anla. Anlıyordun da. Zaten apaçık ortadaydı her şey! Gel gör ki, söylenmezdi. Gel zaman geç zaman anlayıp kabulleniyordun sen de tabii, napıcaksın?”

Sustu. Başını kaldırıp karşısındaki duvarda bir oyuk gibi duran siyah camlı pencereye baktı bağışlamadığı sol gözüyle. Bir tepki alamamıştı. “Aklıma geldiği gibi konuşuyorum,” dedi. “Kusura kalmayın. Sakınca var mı?”

“İstedığınız gibi anlatabilirsiniz,” diye cevap verdi bir kadın kara camın ardından. Yumuşak ses tonu genç ve güzel olduğunu düşündürüyordu.

“Bunlar uzun zaman önce oldu,” diyerek anlatmaya devam etti yaşlı kadın. “Ben çocukken.”

“Neden daha önce paylaşmadınız?”

“Dedilerdi ama... Bilemem burayı diye korktum.”

“Hoşgeldiniz tekrar! Şimdi artık anlatabilirsiniz.”

“Eksik olma, kızım!”

“Hikâyeniz hüzünlü mü?”

“Öyle! Az da korkunç.”

“Güzel.”

“İyi mi, böylesi?”

“Evet evet... Lütfen devam edin!”

Yaşlı kadın derin bir nefes alıp aklındakileri toparlayabilmek için birkaç saniye düşündü. Sonra, tuttuğu nefesi bırakıp anlatmaya koyuldu.

“Çölde göçebeydik biz. Duvara vardığımızda ben diyeyim se-kiz, sen de dokuz yaşında ya vardım ya yok. O zamana dek biz başka hayat da bilmezdik. Ne daha iyi ne de daha kötüsü... Yaşamak öyle bi şey sanıyordum. Mutsuzdum diyemem. Güleryüz gördüm. Çocuklar el üstünde tutulurdu.”

“Ama?”

“Çok kıtlık vardı. Burada olduğundan fazla.”

“Burada kıtlık mı var?”

“Aç değiliz, evet. Çok şükür! Neyse... Hiçbi şeyimiz yoktu bizim. Bence, iki tahtamız da eksikti. Şimdi bugünden bakınca halimiz öyle görünüyor. Kaçkın deliler gibi dolanıyoduk çölde. İyi bi şey başımıza geldi mi kaygılanırdık misal. Aha buraya, Duvara vardığımızda, bi yandan da korkmuştuk.”

“Öyle mi; neden?”

“Yüz yıl çölde dolanmışız. Sonunda Allah’a şükür bi yere varmışız. Bunun ardından mutlak kötü bi şey gelecek diye telaş ettik.” Sustu yaşlı kadın. Düşündü. “Büyüklerin,” dedi, “daha çok kavgaya tutuştuklarını hatırlıyorum.”

“Biraz açıklar mısınız bunu?”

“Nası diyimmm... Kurtulduklarını zannedip yeniden çöle dönmek istemiyorlardı. Sinirleri bozduktu. Siz Duvardakilerle sözleşme imzalandıktan sonra da hep kovulmaktan korktuk. Bizi de bu yüzden iyi huylu, kanaatkâr yetiştirdi anamız babamız.”

Güldü yaşlı kadın. “Çok dayak yedik. Daha sonra hayattan sille yemeyelim, aylaklığa alışmayalım diye iyi oldu. Dışarıda cezalandırılmamak, göze batmamak için aileden disiplin aldık.”

“Belli oluyor, evet.”

“Sağ ol!... Ne diyodum?”

“Çöldeki yolculuğunuzu anlatacaktınız herhalde.”

“Evet, geç!... Ataların dediğine göre çöle düşmeden evvel büyük bi gölün, Kara Göl’ün kıyısında yaşamışız biz. Belki bin yıl. Gölden beslenmişiz, göldeki canavarlara yem olmuşuz. Sonra su adım adım çekilmiş. Biz de ekmeği takip etmişiz mecbur.”

“Ekmek?”

“Ekmek... Yiyecek... Göçebelik daha o zaman başlıyor... Sular gündün güne zehirlenmiş. Göl öyle sığlaşmış ki, canavarlar bile kıyıya vurmuş hep. Yüzemez olmuşlar. Göçerlere yem olmuş hepsi.”

“Avken avcı olmuşsunuz yani.”

“Aynen öyle!”

“Güzel.”

“Ama canavarların yerini daha fena düşman almış.”

“Öyle mi? Nedir?”

“Diğerleri... Diğer gruplar yani... Kuruyan gölün kıyısını takip ederken farklı soylar birbirine yaklaşip karşılaşıyor, çatışıyorlar. Kimi bütün yok olmuş, bazısından kalan diğerine karışmış. Bu böyle bi tek büyük soy kalana dek sürmüş.”

“Sizin soyunuz...”

“Evet, benim içinde doğduğum...”

“Anladım. Devam edin!”

“Tüm düşmanlar yok olduğunda ve göl bir avuç zehir birikintisi kadar kaldığında rastgele bi yön seçip yola koyulmuş atalarımız. Umutsuz... On bin kişi...”

“Siz doğmadan önce.”

“Evet ben bundan belki yüz yıl sonra doğuyorum.”

“Yüz yıl! Nasıl hayatta kalmışlar peki?”

“Dediğim gibi, yaşamın öyle bi şey olduğunu zannediyordum. Çölde yürümek, günde bi kez, gece mola vermek, ateşi beslemek, yiyecek pişirmek. Ateşimizi yanımızda taşıdığımızı demediydim, di mi?”

“Hayır.”

“Neden yürüdüğümüzü bile bilmezdim çocukken. Merak etmezdik.”

“Doğal olarak.”

“Öylece kabullenmiştik. Büyüdükçe merak etmeye başladım tabii; nereye gittiğimizi, neden durmadan yürüdüğümüzü...”

“Gerçekten üzerinde düşünülmesi gereken sorular.”

Bir süre sustu yaşlı kadın. Söyleneni anlamaya çalışıyor gibi göründü. Sonra, kendi kendine sorduğu soruları sürdürdü: “Nasıl hayatta kalabiliyorduk? Her gece ocağı besleyen ve orada pişirilen neydi?”

KARA KUTU

“...komedyaa...
çocukluğun, yakında korkunç biçimde öğrenilecek olan
gerçekliklerden korunmuş o masal ülkesine aittir.”
(Joseph Campbell, *Kabramanın Sonsuz Yolculuğu*)

Kübiğime astığım yol fotoğrafına bakıyordum.

“Kaçamazsın,” dedi Cevher Hoca arkamda belirerek. “Hiç plan yapma!”

Karısı egzotik bir yeraltı barına ortaktı Cevher Hoca'nın ve kendisi de bir gün o mekâna kapağı atmanın hayallerini kurardı. Yine de, kaçıp gitme arzusunu espri malzemesi yapabiliyordu. Belki sadece maymun iştahlılıktı onunkisi.

Döner sandalyemle birlikte kendimi arkaya çevirdim. “Merhaba hocam,” dedim, “buyurun!”

Cevher Hoca ekranımdaki sınıflandırılmış hata listelerine şöyle bir bakıp –denetlemek istemediğini göstermek ister gibi– gözlerini kaçırdı hemen.

“Yelkenli gemi resmine ne oldu?” diye sordu. “Deniz yoluyla kaçmaktan vaz mı geçtin yoksa?”

Güldüm. “Yok hocam. Yelkenleri açık kapamak zor işmiş.”

“Ha! Valla çok ilginç adamsın... Neyse! Kudret!”

“Efendim hocam?”

“İçerik üreticilerinden... Nihâi Bey'lerden yeni hikâye önerileri geldi oyunlar için. Test edilmeleri lazım.”